

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria A

Warszawa, dnia 12 maja 2025 r.

Pozycja 46

POSTANOWIENIE z dnia 16 kwietnia 2025 r. Sygn. akt SK 13/21

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Bartłomiej Sochański – przewodniczący
Zbigniew Jędrzejewski
Rafał Wojciechowski
Jarosław Wyrembak
Andrzej Zielonacki – sprawozdawca,

po rozpoznaniu, na posiedzeniu niejawnym w dniu 16 kwietnia 2025 r., skargi konstytucyjnej T.P. o zbadanie zgodności:

art. 5 ust. 6 ustawy z dnia 25 czerwca 1997 r. o świadku koronnym (Dz. U. z 2016 r. poz. 1197) „w zakresie, w jakim wskazany przepis nie przewiduje możliwości wniesienia zażalenia na postanowienie sądu w przedmiocie dopuszczenia dowodu z zeznań świadka koronnego, przez współpodejrzanego w sprawie lub jego obrońcę”, z:

- a) art. 42 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,
- b) art. 78 w związku z art. 176 ust. 1 Konstytucji,
- c) art. 45 ust. 1 w związku z art. 77 ust. 2 Konstytucji,

p o s t a n a w i a:

umorzyc postępowanie.

Orzeczenie zapadło jednogłośnie.

UZASADNIENIE

I

1. W sporządzonej przez adwokata skardze konstytucyjnej z 1 lipca 2020 r., wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego tego samego dnia (data stempla pocztowego), T.P. (dalej: skarżący) zarzucił niezgodność art. 5 ust. 6 ustawy z dnia 25 czerwca 1997 r. o świadku koronnym (Dz. U. z 2016 r. poz. 1197; dalej: u.ś.k.) „w zakresie, w jakim wskazany przepis nie przewiduje możliwości wniesienia zażalenia na postanowienie sądu w przedmiocie dopuszczenia dowodu z zeznań świadka koronnego, przez współpodejrzanego w sprawie lub jego obrońcę”, z:

- a) art. 42 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

- b) art. 78 w związku z art. 176 ust. 1 Konstytucji,
- c) art. 45 ust. 1 w związku z art. 77 ust. 2 Konstytucji.

1.1. Skarga została wniesiona w związku z następującym stanem faktycznym:

W dniu 15 listopada 2018 r. Prokurator Regionalny w Ł. złożył do Sądu Okręgowego w Ł. wniosek o dopuszczenie dowodu z zeznań wskazanej w tym wniosku osoby na zasadach i w trybie określonym w u.ś.k.

Postanowieniem z 29 listopada 2018 r. (sygn. akt [...]) Sąd Okręgowy w Ł. dopuścił dowód z zeznań świadka koronnego.

W dniu 31 października 2019 r. obrońca skarżącego (posiadającego status podejrzanego) zwrócił się do Sądu Okręgowego w Ł. z wnioskiem w trybie art. 157 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 1987, ze zm.) o wydanie odpisu powyższego postanowienia z 29 listopada 2018 r.

Po doręczeniu obrońcy skarżącego odpisu wskazanego postanowienia wniósł on 28 listopada 2019 r. zażalenie na to orzeczenie.

Zarządzeniem z 23 stycznia 2020 r. (sygn. akt [...]) upoważniony sędzia Sądu Okręgowego w Ł. odmówił przyjęcia zażalenia obrońcy skarżącego z uwagi na to, że ten środek zaskarżenia przysługuje wyłącznie prokuratorowi zgodnie z art. 5 ust. 6 u.ś.k.

Na powyższe zarządzenie obrońca skarżącego wniósł zażalenie.

Postanowieniem z 17 marca 2020 r. (sygn. akt [...]) Sąd Apelacyjny w Ł. utrzymał w mocy zaskarżone zarządzenie, podtrzymując stanowisko, że z treści art. 5 ust. 6 u.ś.k. wynika możliwość wniesienia zażalenia wyłącznie przez prokuratora.

1.2. Zdaniem skarżącego art. 5 ust. 6 u.ś.k. narusza jego prawa do: rzetelnego sądu, obrony, zaskarżenia orzeczenia wydanego w pierwszej instancji oraz dochodzenia swych praw na drodze sądowej. Godzi także w zasadę dwuinstancyjności postępowania sądowego, ponieważ powoduje „nierówność broni” stron postępowania; polegać ma ona na tym, że ustawodawca przyznał wyłącznie prokuratorowi prawo do wniesienia zażalenia na postanowienie sądu w przedmiocie dopuszczenia dowodu z zeznań świadka koronnego.

2. Postanowieniem z 17 marca 2021 r., sygn. Ts 100/20 (OTK ZU B/2021, poz. 102) Trybunał Konstytucyjny nadał dalszy bieg skardze konstytucyjnej, która zarządzeniem Prezesa Trybunału Konstytucyjnego została zarejestrowana pod sygn. akt SK 13/21.

3. W piśmie procesowym z 25 listopada 2021 r. (sygn. akt PK VIII TK 34.2021) stanowisko w sprawie zajął Prokurator Generalny, który wniósł o umorzenie niniejszego postępowania na podstawie art. 59 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK) wobec niedopuszczalności wydania orzeczenia.

4. W piśmie procesowym z 17 listopada 2022 r. (znak: BAS-WAK-839/21), w imieniu Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej, stanowisko w sprawie zajął Marszałek Sejmu, który wniósł o umorzenie niniejszego postępowania na podstawie art. 59 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p.TK ze względu na niedopuszczalność wydania wyroku.

II

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Uwaga wstępna.

W sprawach inicjowanych skargą konstytucyjną Trybunał Konstytucyjny na każdym etapie postępowania bada, czy nie zachodzi któraś z ujemnych przesłanek procesowych, skutkująca umorzeniem postępowania. Dotyczy to wszelkich kwestii wstępnych, jak również przesłanek formalnych, wspólnych dla kontroli inicjowanej w trybie skargi konstytucyjnej, wniosku lub pytania prawnego. Merytoryczne rozpoznanie zarzutów sformułowanych w skardze konstytucyjnej jest uzależnione od spełnienia wszystkich warunków jej dopuszczalności. Podkreślić również należy, że składu rozpoznającego sprawę *in merito* nie wiąże stanowisko zajęte w postanowieniu Trybunału o nadaniu dalszego biegu skardze konstytucyjnej lub w postanowieniu Trybunału Konstytucyjnego o uwzględnieniu zażalenia skarżącego na postanowienie w przedmiocie odmowy nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej (zob. np. postanowienie TK z 18 grudnia 2018 r., sygn. SK 25/18, OTK ZU A/2018, poz. 82 oraz powołane tam orzecznictwo).

2. Przedmiot i wzorce kontroli oraz kontekst normatywny.

2.1. W niniejszej sprawie skarżący przedmiotem zaskarżenia uczynił art. 5 ust. 6 ustawy z dnia 25 czerwca 1997 r. o świadku koronnym (Dz. U. z 2016 r. poz. 1197; dalej: u.ś.k.) „w zakresie, w jakim wskazany przepis nie przewiduje możliwości wniesienia zażalenia na postanowienie sądu w przedmiocie dopuszczenia dowodu z zeznań świadka koronnego, przez współpodejrzanego w sprawie lub jego obrońcę”. Jako konstytucyjny punkt odniesienia dla zaskarżonego przepisu wskazał zaś normy wywodzone odpowiednio z:

- a) art. 42 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,
- b) art. 78 w związku z art. 176 ust. 1 Konstytucji,
- c) art. 45 ust. 1 w związku z art. 77 ust. 2 Konstytucji.

2.2. Zaskarżony przepis stanowi fragment większej całości normatywnej, jaką stanowi art. 5 u.ś.k., a który ma następujące brzmienie:

„1. Postanowienie w przedmiocie dopuszczenia dowodu z zeznań świadka koronnego wydaje sąd okręgowy właściwy dla miejsca prowadzenia postępowania przygotowawczego na wniosek prokuratora prowadzącego lub nadzorującego postępowanie przygotowawcze, złożony po uzyskaniu zgody Prokuratora Generalnego lub upoważnionego przez niego zastępcy Prokuratora Generalnego.

2. Sąd bada, na podstawie danych zawartych we wniosku i materiałach zgromadzonych w sprawie, czy zachodzą warunki określone w art. 1, 3 i 4.

3. Przed wydaniem postanowienia sąd przesłuchuje podejrzanego co do okoliczności, o których mowa w art. 3 ust. 1 i 2. Jeżeli stawił się obrońca, dopuszcza się go, na żądanie podejrzanego, do udziału w przesłuchaniu; zawiadomienie obrońcy o terminie przesłuchania jest obowiązkowe, gdy żąda tego podejrzany.

4. Sąd określa termin i sposób wykonania zobowiązania, o którym mowa w art. 3 ust. 2.

5. Sąd wydaje postanowienie w terminie 14 dni od dnia wpływu wniosku.

6. Na postanowienie sądu prokuratorowi przysługuje zażalenie”.

3. Konieczność umorzenia niniejszego postępowania.

3.1. Zgodnie z art. 79 ust. 1 Konstytucji oraz art. 77 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK) skarga konstytucyjna może być wniesiona w sytuacji, gdy sąd lub organ administracji orzekł ostatecznie o wolnościach, prawach lub obowiązkach skarżącego na podstawie aktu normatywnego, któremu w skardze zarzuca się niekonstytucyjność. Stosownie zaś do art. 59 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p.TK postępowanie przed Trybunałem podlega umorzeniu, jeżeli wydanie orzeczenia jest niedopuszczalne.

3.2. Na wstępie należy przypomnieć, że instytucja świadka koronnego nie jest przewidziana w samej ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2025 r. poz. 46, ze zm.; dalej: k.p.k.). W polskim modelu tej instytucji nieodpowiedzialność prawna osoby będącej świadkiem koronnym wynika z konstrukcji materialnoprawnych, a nie z legalnych układów czy porozumień z organami procesowymi (por. T. Grzegorzczak, J. Tylman, *Polskie postępowanie karne*, wyd. 5, Warszawa 2005, s. 467).

W obecnym stanie prawnym świadkiem koronnym może być osoba oskarżona o popełnienie przestępstwa lub przestępstwa skarbowego w zorganizowanej grupie albo związku mających na celu popełnienie przestępstwa lub przestępstwa skarbowego, a także przestępstwa określonego w: art. 228 § 1 i 3-6, art. 229 § 1 i 3-5, art. 230 § 1, art. 230a § 1, art. 231 § 1 i 2, art. 250a § 1 i 2, art. 258 oraz art. 296a § 1, 2 i 4 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. z 2025 r. poz. 383), a także art. 46 ust. 1, 2 i 4, art. 47 oraz art. 48 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie (Dz.U. z 2024 r. poz. 1488, ze zm.). Wykaz ten jest zamknięty. W sytuacji jednak, gdy świadek koronny zeznał także na okoliczności innych przestępstw, jest możliwe wykorzystanie tych zeznań w postępowaniu karnym dotyczącym owych czynów i osób oskarżonych o nie, z tym że nie będzie on w takim postępowaniu już występował jako świadek koronny (por. T. Grzegorzczak, J. Tylman, *op.cit.*, s. 469).

Trybunał zauważa, że przyznanie statusu świadka koronnego nie jest ani prawem podejrzanego, ani nie ma on obowiązku występowania w tej roli. Organ procesowy, czyli prokurator, nie jest także zobowiązany do uruchamiania procedury zmierzającej do ustanowienia w sprawie świadka koronnego. Jeżeli jednak decyduje się na skorzystanie z dowodu z zeznań świadka koronnego, to powinien niezwykle skrupulatnie ocenić skutki takiej decyzji, także z punktu widzenia zasady równouprawnienia stron, szczególnie w odniesieniu do uprawnień pokrzywdzonego. Należy však pamiętać, iż występując z wnioskiem o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka koronnego prokurator realizuje swoje uprawnienie do skorzystania z tego rodzaju środka dowodowego. Jest to także urzeczywistnienie celów postępowania karnego, sprowadzających się do tego, aby sprawca przestępstwa został wykryty i pociągnięty do odpowiedzialności karnej, a przez ujawnienie okoliczności sprzyjających popełnieniu przestępstwa osiągnięte zostały zadania w zakresie zwalczania przestępstw, zapobiegania im, poszanowania prawa i zasad współżycia społecznego.

3.3. Trybunał zwraca uwagę na błędne założenie skarżącego o „tożsamości” sytuacji procesowej prokuratora i współpodejrzanego w postępowaniu uregulowanym w art. 5 u.s.k. W literaturze procesu karnego wskazuje się wprawdzie, że postępowanie w przedmiocie dopuszczenia dowodu z zeznań świadka koronnego jest odrębnym postępowaniem wypadkowym (tak J. Kościerzyński, *Świadek koronny w świetle nowych regulacji*, „Prokuratura i Prawo” nr 4/2007, s. 71-72) albo czynnością sądową w postępowaniu przygotowawczym (tak J. Potulski, M. Skwarcow, *Świadek koronny w polskim procesie karnym. Ocena instytucji z perspektywy sędziego i adwokata*, Warszawa 2024, s. 67). Niezależnie jednak od różnic doktrynalnych odnośnie do klasyfikacji tego postępowania czynności wykonywane tutaj przez sąd

nie należą do postępowania sądowego jako takiego (nie stanowią wymierzania sprawiedliwości w rozumieniu art. 175 ust. 1 Konstytucji), ale są czynnościami ściśle sprzężonymi z postępowaniem przygotowawczym, którego „gospodarzem” jest prokurator.

Należy zauważyć, że formalnie z inicjatywą wprowadzenia dowodu z zeznań świadka koronnego może wystąpić tylko prokurator prowadzący (lub nadzorujący) postępowanie przygotowawcze, przy czym złożenie właściwego wniosku do sądu musi być poprzedzone uzyskaniem zgody Prokuratora Generalnego lub upoważnionego przez niego zastępcy Prokuratora Generalnego. Decyzja w przedmiocie dopuszczenia dowodu z zeznań świadka koronnego należy do wyłącznej kompetencji sądu, którym jest sąd okręgowy właściwy dla miejsca prowadzenia postępowania przygotowawczego.

W ocenie Trybunału – co wynika z natury postępowania przygotowawczego – pomiędzy prokuratorem a współpodejrzanym nie występuje żadne podobieństwo procesowe. Oznacza to, że podmioty te nie posiadają żadnej wspólnej cechy relewantnej, która nakazywałaby równe traktowanie tych podmiotów w postępowaniu uregulowanym w art. 5 u.ś.k. Co należy podkreślić, prokurator (czyli „gospodarz” postępowania przygotowawczego w ogólności) decyduje o doborze materiału procesowego, koniecznego do sformułowania, wniesienia i popierania aktu oskarżenia; jedynym ograniczeniem w jego samodzielności jest kwestia wykorzystania dowodu z zeznań świadka koronnego. Rola sądu – z uwagi na „nadzwyczajną” sytuację procesową, jaką jest sięgnięcie po ten rodzaj dowodu – sprowadza się li tylko do funkcji kontrolnej, tj. weryfikacji, czy w stanie odnośnej sprawy spełnione zostały wszystkie przesłanki formalne umożliwiające wykorzystanie zeznań świadka koronnego.

Rozstrzygnięcie sądu – zapadające w formie postanowienia – może być dla wnioskuującego prokuratora albo pozytywne, albo negatywne. W obu przypadkach odpis tego orzeczenia jest doręczany prokuratorowi na zasadzie art. 100 § 4 k.p.k. Odnośnie do postanowienia o wyrażeniu zgody na dopuszczenie dowodu z zeznań świadka koronnego z art. 23 pkt 1 u.ś.k. w związku z art. 100 § 4 k.p.k. wynika, że odpis tego postanowienia jest jeszcze doręczany informacyjnie podejrzanemu (który uzyskał status świadka koronnego) oraz jego obrońcy.

Z woli ustawodawcy tylko postanowienie o nieuwzględnieniu wniosku prokuratora podlega zaskarżeniu w drodze zażalenia i to tylko przez wnioskodawcę. Ustawodawca poprzez kategorię sformułowanie ust. 6 w art. 5 u.ś.k. wykluczył wprost możliwość – po pierwsze – skarżenia postanowienia o wyrażeniu zgody jako takiego przez kogokolwiek, a po drugie – skarżenia postanowienia o nieuwzględnieniu wniosku przez kogokolwiek poza prokuratorem.

3.4. W ocenie Trybunału trafny jest pogląd przedstawiony w piśmie procesowym Marszałka Sejmu, że uprawnienia strony przysługujące prokuratorowi powinny być, zgodnie z zasadą kontrydiktoryjności i równości broni, skorelowane z odpowiadającymi im uprawnieniami drugiej strony postępowania. Jednakże, wbrew twierdzeniom skarżącego, drugą stroną postępowania, o którym mowa w art. 5 u.ś.k., nie jest współpodejrzany w sprawie. Wniosek prokuratora składany w trybie art. 5 ust. 1 u.ś.k. dotyczy bowiem konkretnego podejrzanego (potencjalnego świadka koronnego), a zatem odnosi się do sytuacji procesowej tylko określonej osoby i możliwości wykorzystania posiadanych przez nią informacji w charakterze dowodu, przy jednoczesnym przekształceniu jej roli procesowej.

Nie ma podstaw do rozciągnięcia uprawnienia procesowego prokuratora na innych, niż potencjalny świadek koronny, podejrzanych w danej sprawie. W przypadku postępowania w przedmiocie dopuszczenia dowodu z zeznań świadka koronnego jedynym podmiotem, który ma interes prawny, aby wniosek prokuratora został uwzględniony przez sąd, to ten podejrzany, którego dotyczy wniosek. Rozstrzygnięcie sądu będzie bezpośrednio wpływać na sytuację procesową tylko tego podejrzanego. Odnośnie zaś do pozostałych podejrzanych należy

zwrócić uwagę, że nie przysługuje im *gravamen*, gdyż nie są na żadnym etapie „stroną” postępowania, o którym mowa w art. 5 u.ś.k. Decyzja sądu rozpoznającego wniosek prokuratora – co należy podkreślić – nie dotyczy bowiem w sposób bezpośredni interesu prawnego innych podejrzanych, aniżeli ten, który może zostać świadkiem koronnym. Nie ma więc racji skarżący, że brak możliwości zaskarżenia postanowienia uwzględniającego wniosek prokuratora przez współpodejznanego narusza gwarantowane przez Konstytucję prawo do zaskarżania orzeczeń, prawo do obrony czy prawo do sądu w ogólności. Postanowienie sądu w przedmiocie dopuszczenia dowodu z zeznań świadka koronnego – czego zdaje się nie zauważać skarżący – jest tylko decyzją o wprowadzeniu dowodu do postępowania. Z punktu widzenia procesowego dowód taki winny być traktowany jak każdy inny i analogicznie do pozostałych dowodów podlega ocenie przez sąd w toku postępowania przed nim, stosownie do reguł określonych w art. 7 w związku z art. 410 k.p.k.

Trybunał podkreśla, że instytucja świadka koronnego w znaczący sposób nie przesuwając równości broni na korzyść oskarżyciela publicznego w postępowaniu sądowym. Oskarżony (najczęściej oskarżeni) na zasadzie art. 156 § 1 i 2 k.p.k. mają dostęp do akt sprawy oraz możliwość wykonywania kserokopii poszczególnych dokumentów. Obecność oskarżonego na rozprawie głównej jest obowiązkowa (jeżeli ustawa nie stanowi inaczej – art. 374 § 1 k.p.k.). Zostaje on zawiadomiony o terminie rozprawy z przynajmniej siedmiodniowym wyprzedzeniem (art. 353 § 1 k.p.k.), tak aby mógł zarówno on, jak i jego obrońca ustanowiony w sprawie przygotować linię obrony. Po rozpoczęciu przewodu sądowego przewodniczący poucza oskarżonego o jego prawie do zadawania pytań osobom przesłuchiwanym oraz składania wyjaśnień w sprawie każdego dowodu (art. 386 § 1 i 2 k.p.k.). Przewodniczący także stosownie do art. 367 § 1 k.p.k. umożliwia stronom wypowiedzenie się w każdej kwestii podlegającej rozstrzygnięciu. Ważnym wzmocnieniem zasad kontradyktoryjności oraz równości broni jest przyznanie oskarżonemu i jego obrońcy prawa do zabrania ostatniego głosu (art. 367 § 2 i art. 370 § 1 k.p.k.). Pozostali współpodejrzani (oskarżeni) wiedzą, kto jest świadkiem koronnym, mogą zapoznać się z wcześniej złożonymi przez niego zeznaniami, zadawać mu pytania czy składać wnioski dowodowe. Wynikające z zasady równości stron zapewnienie oskarżonemu możliwości ustosunkowania się do argumentów strony przeciwnej nie ogranicza się jedynie do kwestii jego odpowiedzialności karnej czy wymiaru kary, lecz dotyczy także rozstrzygnięć incydentalnych w toku procesu karnego. Tym samym oskarżony w postępowaniu sądowym ma prawo kwestionowania zasadności dopuszczenia dowodu z zeznań świadka koronnego, np. poprzez wykazywanie istnienia negatywnych przesłanek podmiotowych określonych w art. 4 u.ś.k. Należy także zauważyć, że świadek koronny *de lege lata* nie ma „uprzywilejowanego” charakteru procesowego w tym sensie, że jego zeznania nie mają wartości „większej”, aniżeli inne środki dowodowe; ustawodawca zresztą nie wprowadził legalnej teorii dowodowej względem tego typu źródła. Oznacza to, że zgoda sądu na dopuszczenie dowodu z zeznań świadka koronnego nie powoduje automatycznie, że taki dowód nie podlega wszechstronnej analizie ze strony sądu w toku jurysdykcyjnego postępowania karnego – w przewodzie sądowym. Wręcz przeciwnie – oskarżony może go kontestować, a sąd może odmówić mu wiarygodności.

3.5. Reasumując, rozpatrywana skarga konstytucyjna jest oczywiście bezzasadna, co na etapie merytorycznym jej rozpoznania przekłada się na konieczność umorzenia postępowania na podstawie art. 59 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p.TK.

Po pierwsze bowiem – w odniesieniu do zarzutu naruszenia art. 42 ust. 2 Konstytucji – samo dopuszczenie zeznań świadka koronnego jako dowodu w sprawie nie pozbawia oskarżonego prawa do obrony, gdyż tę może on wykonywać na etapie postępowania przed sądem.

Po drugie – w odniesieniu do zarzutu naruszenia art. 45 ust. 1 w związku z art. 77 ust. 2 Konstytucji – na etapie postępowania przygotowawczego (a wciągnięcie zeznań świad-

ka koronnego do materiału procesowego oskarżenia ma taki charakter) podejrzany (późniejszy oskarżony) w odniesieniu do żadnego dowodu nie ma formalnej możliwości wpływać procesowo, co znajdzie się w akcie oskarżenia; dopiero na etapie postępowania sądowego może on podważać, tak pod względem formalnym, jak i merytorycznym, wszystkie środki dowodowe, na podstawie których sformułowano wobec niego akt oskarżenia.

Po trzecie – w odniesieniu do zarzutu naruszenia art. 78 w związku z art. 176 ust. 1 Konstytucji – skarżący nie wykazał, stosownie do art. 53 ust. 1 pkt 2 i 3 u.o.t.p.TK, iżby z powołanego wzorca kontroli można wywieść byłoby prawo podmiotowe do generalnego kwestionowania – przed wszczęciem przewodu sądowego – przez podejrzanego środka dowodowego pozyskanego przez oskarżenie w toku postępowania przygotowawczego, a do tego właśnie sprowadza się postanowienie o wyrażeniu zgody na dopuszczenie dowodu z zeznań świadka koronnego. Na marginesie należy zauważyć, że sam ustrojodawca w zdaniu drugim art. 78 Konstytucji dopuścił możliwość wprowadzenia przez ustawę ograniczeń – przedmiotowych, jak i podmiotowych – w zaskarżaniu różnego rodzaju orzeczeń i decyzji wydanych w pierwszej instancji. Takim właśnie ograniczeniem jest norma art. 5 ust. 6 u.ś.k., a skarżący nie wykazał, że nieprzyznanie współpodejrzanemu (który nie jest przewidziany do uzyskania statusu świadka koronnego, a przez to nie ma żadnego interesu prawnego) prawa do wniesienia zażalenia na postanowienie sądu o uwzględnieniu wniosku prokuratora wykracza poza dozwolone przez ustawę zasadniczą ramy regulacyjne.

W tym stanie rzeczy postanowiono jak w sentencji.